

виятъ Момчило Притски е билъ албанскиятъ князъ Гинъ I Мусаки Бератски. Въ Паисиевата история (1762) Периторъ е превърнатъ въ балканския градецъ Пирдопъ. Считамъ за груба фалшификация намѣренитъ ужъ отъ В. Чолаковъ сведения въ нѣкакъвъ си ръкописъ отъ Пирдопъ (напечт. въ „Читалище“, 1874, 274).

¹⁶ Cantacuzenus, II, 584, III, 62.

¹⁷ Приемникътъ на Данаила, 378, 380. Уводътъ къмъ законника, XXV. Грамотата отъ 3 мартъ 1346 г., Ljubić, Mon. II, 326.

¹⁸ Miklosich, Mon. serb., 132.

¹⁹ Издаденъ отъ Шафарикъ (Památky), Миклошичъ, Новаковичъ (Бѣлградъ 1870) и Зигелъ съ коментаръ (Петербургъ I, 1872).

²⁰ Това обаче не побъркало на Душана да разшири забраната да се пренася оржие презъ Сърбия, а специално да се пренася оржие въ България (Mon. serb. 146). Въ 1352 г. Александъръ сключилъ търговски договоръ съ Венеция. Ljulić, Mon. Slav. merid. III, 246 – 248.

²¹ Theiner, Mon. Hung. I, 617.

²² Кантакузинъ далъ на Орхана за жена дъщеря си, която дори и въ харема останала вѣрна на християнството. Той често повтарялъ библейскитъ думи: *Δαπδὺν καλέσω τὰ ἔθνη καὶ ἐμὲ δοξάσουσι* — азъ ще зова народитъ, а тѣ ще ме прославятъ. Nic. Greg. XXVII, с. 30 ed. Bonn. 151.

²³ Zinkeisen, I, 194 и сл. Hopf 443 и сл.

²⁴ Hopf, 476.

²⁵ Nicephorus Greg. XXVI, cap. 53 и 54. ed. Bonn. p. 118 „διὰ πέναν πρὸ ἐτῶν οὐ μᾶλα μακρῶν ἔχει μετοικήσαντες“. Тѣзи думи сж пропуснати въ небрежния латински преводъ на Бонското издание.

²⁶ Cantacuzenus у Stritter, 878 и сл. Смѣтно е споменато за това и въ една ромънска хроника, издадена отъ Григоровича въ статията му за Сърбия и за отношенията ѝ къмъ съседнитъ държави, предимно въ XIV и въ XV в.в., Казанъ 1859, допълнение стр. 1—45. Кантакузинъ ужъ помолилъ за помощъ сръбскитъ князе и царъ Александра срещу турцитъ. Тѣ пъкъ ужъ му отговорили: „защищай се, както можешъ“. Той повторно изпратилъ пратеници, които да прибавятъ, че ако не му се притекатъ на помощъ, въ скоро време ще бждатъ принудени да се разкайватъ за това. Но тѣ казали: „Когато турцитъ дойдатъ до насъ, ще знаемъ, какъ да се разправимъ съ тѣхъ“.

²⁷ Cantacuzenus, ib. 331, 880.

²⁸ Византийскитъ хроники, съставени въ 1391 г. (ed. I. Müller, Sitz. — Ber. der Wiener Akad., IX 322), сж важенъ изворъ за втората половина на XIV в., гдето ни изоставятъ Никифоръ Григора (завършва съ 1355 г.) и Кантакузинъ (завършва съ 1365 г.)

²⁹ Nicephorus Gregoras XXIX cap. 1—4, ed. Bonn., 224; Zinkeisen I, 206 и сл.

³⁰ Hopf, 448.